

Arrest

nr. 127 250 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 31 juli 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 12 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, gelet op de medische problemen van verzoekster, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 25 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[T.H.] [...]

nationaliteit: Servië

[...]

[T.T.] [...]

nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09/10/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op hun vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betogen tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Artikel 9ter Vw. stelt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij houdt voor dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid Vw. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Zij leidt zulks af uit het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin evenwel ten onrechte wordt voorgehouden dat de medische aandoeningen geen directe bedreiging zijn voor het leven van verzoekster.

Door zulks voor te houden wordt evenwel een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw. (miskenning artikel 9ter Vw. en schending van de motiveringsbeginsel). Nergens in de wet wordt vermeld dat er een acuut levensgevaar moet zijn. Er dient louter een reëel risico te zijn voor het leven of fysieke integriteit. Dit laatste is in casu weldegelijk het geval, zoals ook blijkt uit het medische attest. Gelet op het stadium van de ziekte zal de fysieke en psychische integriteit van verzoekster in het gedrang komen bij afwezigheid van verdere behandeling (in die zin is de gezondheidstoestand overigens ook als kritiek te beschouwen in de zin van de rechtspraak van het EHRM). De bewering van de ambtenaar-geneesheer dat de prognose op middellange termijn zeker niet ongunstig zou zijn, is dan ook niet alleen foutief, doch bovendien ook geheel uit de lucht gegrepen en op niks gebaseerd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat artikel 9ter, §3, 4° Vw DVZ sowieso slechts toelaat om de medische filter toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw. Aldus dient verwerende partij ook steeds na te gaan of er een adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst voor de medische aandoeningen aangezien bij afwezigheid van een dergelijke behandeling verzoekster een reëel risico voor het leven loopt of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen zij thans niet heeft gedaan (in casu is er geen toereikende medische behandeling in het land van herkomst, laat staan dat deze toegankelijk is - zie verzoekschrift tot verblijfsmachtiging o.g.v. art 9ter Vw.).

Zulks werd ook reeds in de rechtspraak aanvaard:

Zie RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012:

'Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu zou kunnen gesteld worden dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij in tweede instantie zeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt en die niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen. De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.'

Aldus blijkt hieruit dat de formele motiveringsplicht wordt miskend aangezien door verwerende partij niet wordt uiteengezet waarom verzoekster niet zou voldoen aan de situatie dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verwerende partij heeft dienaangaande niks gemotiveerd, niettegenstaande verzoekster in haar verzoekschrift tot verblijfs-machtiging o.g.v. art 9ter Vw. duidelijk heeft aangetoond dat er geen toereikende medische behandeling is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer mag tot slot alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

In casu moet worden opgemerkt dat verwerende partij geenszins de feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld, minstens moet worden aangenomen dat verwerende partij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen. De bewering van de ambtenaar-geneesheer dat de prognose op middellange termijn niet ongunstig is, vindt geen steun in het overgemaakte medisch attest dd. 26.07.2012. Uit niks blijkt dan ook waarop de ambtenaar-geneesheer zich voor deze uitspraak baseert (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel). De behandelende geneesheer vreest daarentegen voor de fysieke en psychische integriteit van verzoekster indien de behandeling zou worden stopgezet. Enkel mits langdurige behandeling wordt een gunstige evolutie verwacht. Het is dan ook bevreemdend dat de ambtenaar-geneesheer zonder enige onderbouwing (en overigens zonder enig fysiek onderzoek van verzoekster) voorhoudt dat de prognose op middellange termijn zeker niet ongunstig is (sic).

Aldus is duidelijk dat de genomen beslissing het redelijkheidsbeginsel miskent, minstens is er sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de ambtenaar-geneesheer en derhalve ook van verwerende partij.

Gelet op het bij het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging o.g.v. art. 9ter Vw. gevoegde medische attest kon de ambtenaar-geneesheer dan ook geenszins stellen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder te motiveren op basis van welke redenen er geen risico kon worden vastgesteld voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker in de zin van artikel 3 EVRM. Het medisch attest dd. 26.07.2012 spreekt zulks manifest tegen. Aldus wordt door verwerende partij het woord 'kennelijk' in het wetsartikel 9ter §3 - 4e miskend. Het door verzoekers overgemaakte medische attest wordt miskend wanneer hieruit wordt afgeleid dat de ziekte van verzoekster geen reëel risico voor haar leven of voor haar fysieke integriteit zou inhouden.

Er is dan ook sprake van een kennelijke schending van de motiveringsplicht.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen."

3.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een advies dat werd verstrekt door een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer. Uit dit advies blijkt dat deze arts bij de beoordeling van de door verzoekster, H.T., aangevoerde medische problematiek louter heeft vastgesteld dat de aandoening waaraan zij lijdt geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven en dat er evenmin kan worden gesteld dat verzoeksters gezondheidstoestand kritiek is of dat zij lijdt aan een ziekte in een vergevorderd stadium. Betrokken arts heeft voorts in zijn advies de inhoud van twee arresten van de Raad incorrect weergegeven en op algemene wijze gesteld dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit automatisch met zekerheid kan worden gesteld dat zij ook niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er voor de ziekte waaraan verzoekster lijdt geen adequate behandeling zou bestaan in haar land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve uit het oog verloren dat het gegeven dat een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit niet noodzakelijk impliceert dat deze vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling met betrekking tot de aangevoerde medische problematiek. Het feit dat in welbepaalde situaties kan worden geoordeeld dat, omwille van het feit dat een aandoening weinig ernstig is, een ziekte strikt genomen geen behandeling vereist of om andere redenen, een gezondheidsprobleem – ook wanneer er geen adequate behandeling voor beschikbaar of toegankelijk is in een bepaald land – geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, laat niet toe te concluderen dat dit steeds zo is. Het komt de ambtenaar-geneesheer toe deze mogelijkheid te onderzoeken en in het raam van zijn medische evaluatie te duiden op welke specifieke gronden hij, rekening houdende met de gegevens die eigen zijn aan het individuele geval waarover hij dient te oordelen, meent dat het ontbreken van een adequate behandeling voor een aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Het staat niet ter discussie dat de ambtenaar-geneesheer deze analyse niet heeft doorgevoerd. Uit het advies van de betrokken arts blijkt immers duidelijk dat hij op basis van een ongenueanceerd aanvoeren van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het foutief citeren uit twee arresten van de Raad meende niet te moeten overgaan tot een effectieve toetsing aan één van de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen criteria om te bepalen of een vreemdeling in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder, die slechts verwijst naar een advies dat niet op zorgvuldige wijze tot stand kwam en waarbij geen volledige toetsing werd doorgevoerd aan de door de nationale wetgever bepaalde criteria, de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK